

РЕШЕНИЕ

№ 229

гр. П., 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – П., 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арnaudова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500450 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №781 от 12.06.2023г., постановено по гр.дело №261/2023г. по описа на Окръжен съд-П., „Е. Ю.“ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.П., п.к....., район Ц., ул.“Х.Г.Д.“№37, е осъдено да заплати на „Н.Ч.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.А, ет.3, и „Т.С.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.1, ет.3, двете дружества като съдружници в К. „Т.Б.“ДЗЗД, Булстат ..., със седалище и адрес на управление: Б., пощенски код ..., гр.Б., Промислена зона юг-запад, сумата от 155358,92лв., представляваща платено от ищците обезщетение и разноски във връзка със смъртта на Т.А.И., настъпила в резултат на трудова злополука, ведно със законната лихва върху главницата от 100000лв., считано от датата на депозиране на исковата молба в

съда – 28.02.2020г., до окончателното плащане; „Е. Ю.“ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.П., п.к....., район Ц., ул.“Х.Г.Д.“№37, е осъдено да заплати на „Н.Ч.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.А, ет.3, и „Т.С.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.1, ет.3, двете дружества като съдружници в К. „Т.Б.“ДЗЗД, Булстат ..., със седалище и адрес на управление: Б., пощенски код ..., гр.Б., Промислена зона юг-запад, сумата от 28250лв., представляваща законна лихва върху главницата от 100000лв. за периода от 18.05.2017г. до 28.02.2020г., като иска до пълния предявен размер от 43888,90лв. е отхвърлен; „Е. Ю.“ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.П., п.к....., район Ц., ул.“Х.Г.Д.“№37, е осъдено да заплати на „Н.Ч.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.А, ет.3, сумата от 13489,91лв., представляваща разноси в производството за държавна такса и адвокатско възнаграждение; „Е. Ю.“ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.П., п.к....., район Ц., ул.“Х.Г.Д.“№37, е осъдено да заплати на „Т.С.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.А, ет.3, сумата от 5515лв., представляваща платени разноси за адвокатско възнаграждение. Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „З.к.У.“АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район В., бул.“Т.А.“№18.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят „Е. Ю.“ЕАД, който чрез пълномощника юрисконсулт С. Р. го обжалва с конкретни доводи за неправилност досежно пасивната материалноправна легитимация на дружеството, наличието на виновно противоправно поведение на неговите служители, заявеното възражение за изтекла погасителна давност, поддържайки и да е постановено в нарушение на процесуалните правила вследствие липсата на произнасяне по заявеното възражение по чл.51,ал.2 от ЗЗД, като счита за прекомерно завишен присъдения от съда размер на обезщетението, както и да е налице изключителен принос от страна на пострадалата. По подробно изтъкнатите съображения жалбоподателят претендира за отмяна на решението в обжалваните му осъдителни части и за отхвърляне на исковете с присъждане на разноси, включително и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемите страни „Н.Ч.“ЕООД и „Т.С.“ЕООД не са подали отговор на въззивната жалба, като са развили в писмен вид съображения за нейната неоснователност.

Третото лице-помагач „З.к.У.“АД поддържа писмено становище за основателност на въззивната жалба.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

От „Н.Ч.“ЕООД и „Т.С.“ЕООД като съдружници в К. „Т.Б.“ДЗЗД са предявени против „Е. Ю.“ЕАД в условия на евентуалност искове по чл.54 във връзка с чл.49 от ЗЗД, по чл.50 от ЗЗД, и по чл.59 от ЗЗД и кумулативно съединен иск по чл.86,ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 155358,92лв., представляваща заплатено от тях обезщетение за неимуществени вреди и разноси за съдебното и изпълнителното производство във връзка със смъртта на Т.А.И., настъпила в резултат на трудова злополука, ведно с мораторна лихва в размер на 43888,90лв. за периода от 18.05.2017г. до 28.02.2020г. и ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 28.02.2020г., до окончателното изплащане на сумата.

Исковите се основават на твърдения на 27.10.2010г. служителката на К.а по сключен трудов договор №.....г. Т.И.И. по време на изпълнение на трудовите си задължения на „метач улици“ в гр.Б., на ул.“В.“ да е влязла в незаконен трафопост, за да извърши физиологична нужда, при което била поразена от електрически ток 20kV и починала вследствие получените термични и химични изгаряния, като за причинените от трудовата злополука неимуществени вреди на наследниците ѝ били присъдени с Решение №228 от 31.01.2014г. на Б.ки районен съд и Решение №VI-52 от 27.05.2014г. на Б.ки окръжен съд обезщетения и след приспадането в съдебните решения съпричиняване от страна на Т.И. ищцовите дружества заплатили на наследниците ѝ сума в размер на 151353,92лв. по изп.дело №20148020400495 на ЧСИ Н.Г., приключено с Разпореждане №16494/18.05.2017г. поради пълното плащане на дълга, а в хода на съдебното производство заплатили държавна такса за въззивна жалба в размер на 4005лв. В съдебното производство участвало като трето лице помагач представител на ЕВН Б..

Твърдят трафопоста, в който е настъпила злополуката, като съоръжение с повишена опасност да е било под надзора на назначени от ответното дружество длъжностни лица, допуснали виновно бездействие, изразяващо се в незаклучване на трафопоста, с което е бил налице свободен достъп до високото напрежение. Евентуално считат то да отговаря за вредите като собственик на трафопоста, под чийто надзор се е намирал. При липса на такива основания за ангажиране на отговорността се позовават на право на обезщетение за неоснователно обогатяване.

С отговора на исковата молба ответникът е оспорил твърдението да е бил собственик на трафопоста към момента на злополуката или да му е било предоставено право на управление върху му от собственика или трето лице, както и за него да е съществувало законово или договорно задължение да упражнява надзор върху него. Твърди от негови служители да е извършвана техническа поддръжка на съоръжението по Наредба №9 от 09.04.2004г. за техническа експлоатация на електрически централи и мрежи на добра воля и поради знанието, че се касае за енергиен обект, като, независимо от липсата на задължения в тази посока, осъществяваната грижа е била в съответствие с приложимата нормативна уредба за поддръжка на идентични енергийни обекти, негова собственост. Счита, че заплатилият обезщетение по чл.200 от КТ не може да търси сумата от възложителя на работата на деликвента по реда на регреса, а само от прекия причинител. Поддържа да не са налице виновни и противоправни действия на негови служители, а и вредата да не е причинена на ищите, тъй като отговорността по чл.49 от ЗЗД е спрямо пострадалия. Оспорва да е собственик на вещта или да е бил натоварен да упражнява надзор върху нея, като твърди вредите да са следствие от поведението на пострадалата. Заявява възражение за изтекла погасителна давност по отношение на правата по чл.49 и чл.50 от ЗЗД. Твърди изключителна вина на пострадалата за настъпване на злополуката, евентуално съществен принос за настъпване на вредите, позовавайки се на поведението ѝ, несъобразено с обстоятелството, че трафопостът представлява енергийно съоръжение за трансформиране на електрическа енергия, а не тоалетна. Счита да не са налице предпоставките на чл.59 от ЗЗД. Оспорва претенцията по размер и като недоказана. С отговора е заявено искане за привличане на „З.к.У.“ АД като подпомагаща страна, с оглед представената застрахователна полица №.... с действие за цялата 2010г. и застрахователна полица №.... с

действие за 2017г. относно отговорността на застрахования спрямо трети лица като компенсация за нанесени имуществени или неимуществени вреди вследствие на застрахователно събитие, настъпило в резултат на неговата дейност или продуктите, които предоставя. С Определение от 18.12.2020г. е конституирано третото лице-помагач.

С първоинстанционното решение е прието ищецът да разполага с регресно право по чл.54 от ЗЗД, чиято цел е даде възможност на лицето, платило обезщетение да получи възстановяване на платената парична сума, когато отговорността му е ангажирана вместо действителния причинител на вредата, спрямо възложителя на работата по смисъла на чл.49 от ЗЗД, тъй като той отговаря при същите условия, при които отговаря и прекият причинител на вредата, а отговорността на юридическото лице може да се ангажира само по реда на чл.49 от ЗЗД. Прието е от събраните доказателства безспорно да се установява, че ищцовата страна е била осъдена да заплати обезщетение за вреди вследствие смъртта на Т.И., настъпила в незаключен трафопост в кв.“М.р.“, гр.Б., каквото е заплатено на наследниците ѝ по изп.дело №495/2014г. на ЧСИ Н.Г. с рег.№802 и район на действие Окръжен съд-Б., което е приключено с Разпореждане от 18.05.2017г., поради напълно погасяване на задължението, както и е заплатила държавна такса от 4005лв. в съдебното производство по сметка на Окръжен съд-Б. с платежно нареждане от 27.11.2015г. Прието е въз основа на събраните писмени доказателства и показанията на св.Д., че поддръжката и надзора на трафопоста е била в тежест на ответното дружество и тъй като се касае за осъществявана от него правно регламентирана дейност, то същата следва да се основава на действащите нормативни актове, какъвто в случая да е приложимата Наредба №16-116 от 08.02.2008г. за техническа експлоатация на енергообзавеждането, съгласно изготвената по делото съдебно-техническа експертиза. Според чл.104,ал.1,т.2 от Наредбата, огледи на трансформаторите без изключване на напрежението се извършват в уредби без постоянен дежурен персонал, какъвто е и процесният трафопост, един път на месец, а в трансформаторните постове един път на три месеца. Прието е въз основа на представен протокол, че последният оглед на съоръжението е извършен на 23.07.2010г., а инцидентът е настъпил на 27.10.2010г. четири дни след изтичане на тримесечния срок, в който е било необходимо да се извърши нов оглед, при което е налице неспазване на предвидените изисквания за експлоатация на трафопоста и

неизпълнение на задължението за поддържане в изправност на съоръженията на енергопреносната мрежа. Прието е за неоснователно възражението на ответника за погасяване на вземанията по давност, каквато от извършеното от ищците плащане на сумите до подаване на исковата молба да не е изтекла. Прието е законна лихва за периода от датата на плащането – 18.05.2017г., до датата на исковата молба – 28.02.2020г., да се дължи само върху главницата от 100000лв. и тя да е в размер на 28250лв. Прието е, с оглед уважаване на главния иск, произнасяне по евентуалните да не се дължи.

Въззивният съд, предвид служебните си правомощия по чл.269 от ГПК, намира първоинстанционното решение за валидно, а в обжалваните му части и за допустимо.

Настоящата инстанция намира работодателят, заплатил обезщетение по чл.200 от КТ, да разполага с регресното право по чл.54 от ЗЗД на иск за платеното спрямо прекия причинител на вредите по чл.45 от ЗЗД или спрямо отговорният за виновните действия на прекия причинител възложител по чл.49 от ЗЗД. И в двата случая отговорността произтича от деликт, независимо, че тази на възложителя е обективна безвиновна за действията на лицето, което е натоварил с извършването на определена работа. За разлика от отговорността на възложителя, която е изцяло такава за чужди виновни действия, тази на работодателя по чл.200 от КТ произтича единствено от наличието на трудово правоотношение с увредения работник или служител, независимо дали трудовата злополука е настъпила в резултат на случайно събитие, непреодолима сила или действие на трето лице. В последната хипотеза, когато третото лице е негов работник или служител, той разполага със специалния регресен иск по чл.202 от КТ. Регресната отговорност на виновния работник или служител не произтича от трудовия договор, а по силата на закона, доколкото отговорността му спрямо пострадалия или неговите наследници е също по чл.45 от ЗЗД, както при общия регресен иск по чл.54 от ЗЗД. Предвиждането на специален регресен иск в отлика от иска по чл.54 от ЗЗД отчита, че работодателят, съобразно специфичните трудови функции на наетите от него по трудово правоотношение лица, може при вътрешна проверка да идентифицира този, вследствие чиито действия или бездействия е настъпила трудовата злополука, за разлика от причиняване на увреждането от лице, което не е негов работник или служител, а е натоварено

от друго, съобразно уговореното помежду им, с определена дейност, при което работодателят разполага с регресно право по чл.54 от ЗЗД спрямо възложителя при причиняване на вредите вследствие виновното поведение на натовареното от последния лице.

Видно е от представените с исковата молба съдебни актове, че с Решение №228 от 31.01.2014г. по гр.дело №5009/2013г. на Районен съд-Б. ищцовите дружества като съдружници в гражданско дружество „К. Т.Б.“ са осъдени на основание чл.200 от КТ да заплатят на наследниците – децата на починалата при трудова злополука на 27.10.2010г. тяхна майка Т.А.И. сумите от по 16000лв., при прието съпричиняване от 80%, представляващи обезщетения за неимуществени вреди, ведно с лихва за забава от датата на увреждането. Решението е частично отменено с Решение №VI-52 от 27.05.2014г. по в.гр.дело №5009/2013г. на Окръжен съд-Б. в отхвърлителните му части и на наследниците са присъдени суми от по още 34000лв. или общо 50000лв. за всеки от тях поотделно и 100000лв. общо за двамата, при прието съпричиняване от 50%. С Определение №289 от 20.03.2015г. по гр.дело №6340/2014г. на ВКС не е допуснато касационно обжалване на въззивното решение. В производството по делото като трето лице-помагач е участвало „Е.Б.Е.“ЕАД, което дружество е различен правен субект от ответника по настоящото дело „Е. Ю.“ЕАД. При това положение ответникът не е обвързан нито от силата на пресъдено нещо нито от мотивите на влязлото в сила решение по смисъла на чл.298 и чл.223 от ГПК, тъй като то е постановено в исково производство, в което той не е участвал нито като главна нито като подпомагаща страна, и елементите от фактическия състав на защитаваното субективно материално право подлежат на доказване на общо основание, съответно ответникът може да противопостави всички възражения, които има срещу него.

Безспорно се установява от представените от ищите Протокол №21/18.11.2010г. на НОИ, РУ“СО“-гр.Б. и Договор за обединение /К./ от 14.09.2005г., както и от показанията на ангажирания от тях свидетел Н.Ш., че на 27.10.2010г. по време на изпълнение на трудовите си задължения на „метач/улицы“ по трудов договор №.....г. към К. „Т.-Б.“ДЗЗД, чийто съдружници са ищцовите дружества, в гр.Б., кв.“М.р.“, на ул.“В.“, Т.А.И. се е отклонила от възложената ѝ работа и е влязла в незаконен трафопост, за да

облекчи физиологичната си нужда, при което е била поразена от електрически ток 20 kV и вследствие получените термични и химични изгаряния с неуточнена локализация е починала, която злополука е призната за трудова.

Ответникът не оспорва, включително във въззивното производство, че техническата поддръжка на трафопоста към датата на злополуката е осъществявана от него чрез натоварените за целта служители, в каквато насока е представил писмени доказателства – обходен лист от 02.02.2010г., извлечение от дневника за регистриране на работите с нареждане от 20.07.2010г., и е ангажирал показанията на св.К. Д.. Твърденията му са, че такава е била извършвана на добра воля, а не като собственик на трафопоста или в изпълнение на законово или договорно задължение. Освен, че, според изпратеното в отговор на издаденото на ищите съдебно удостоверение писмо от 28.04.2021г. на Община-Б., процесният трафопост не е общинска собственост, а е бил заведен в активите на ответното дружество, а, според изпратеното от самото дружество до IV-то РУ на МВР-гр.Б. писмо от 03.10.2012г., трафопостът е изграден от общината и предоставен на електроразпределителното дружество за експлоатация, следва да се има предвид, че отговорността по чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД е за вреди, причинени от натовареното от възложителя с изпълнение на определена работа лице, независимо от това дали при възлагането на работата възложителят действа като собственик, ползвател, в изпълнение на договорно задължение или на извъндоговорно основание, управлявайки чужда работа без да е натоварен. В тази връзка от обходния лист от 02.02.2010г. и показанията на св.Д. се установява, че на посочената дата е извършил документираната инспекция на процесния трафопост, при която единствената констатирана нередност е била наличието на отпадъци пред вратата, която е била заключена със специално пригодена брава. От протокола от 23.07.2010г. е видно, че на тази дата е била поставена предупредителна табела тип „Опасно за живота“ на трафопоста. Според заключението от 12.02.2021г. на СТЕ, така извършените от служителите действия са съобразени и в съответствие с Наредба №16-116 от 08.02.2008г. за техническа експлоатация на енергообзавеждането и с утвърдените от дружеството вътрешни правила по валидната от м.09.2008г. Книга за поддръжка - Електротехника Електропроводи ниско и средно напрежение. Трафопостове и възлови

станции. Настоящата инстанция не възприема заключението, тъй като то не кореспондира на писмените доказателства, а въпросът относно приложимата нормативна уредба е от компетентността на съда, както основателно възразява жалбоподателят. Разпоредбата на чл.104,ал.1,т.2 от Наредбата, на която се е позовало вещото лице, предвижда, че огледи на трансформаторите без изключване на напрежението се извършват в трансформаторните постове един път на три месеца, което изискване в случая не е спазено, тъй като между огледите от 02.02.2010г. и от 23.07.2010г., както и от 23.07.2010г., на която дата е последният оглед, и датата на инцидента – 27.10.2010г., са изминали повече от три месеца. Противно на оплакването на жалбоподателя, приложение в случая намира именно тази Наредба, съдържаща правила за работа със съоръжения и мрежи на потребители, тъй като, според показанията на св.Д. трафопостът е охранявал основното училище и се касае за МКТП“У.“ до ОУ“Н.Г.“, както е посочено в писмото на Община-Б.. Дори и да се приеме, че се става въпрос за съоръжение на енергийното предприятие, а не на потребител, и е приложима Наредба №9 от 09.04.2004г. за техническата експлоатация на електрически централи и мрежи, разпоредбата на чл.731,т.2, на която се позовава жалбоподателят, предвижда, че огледите в трафопостовете се извършват съгласно вътрешните инструкции най-малко веднъж на 6 месеца. По този начин е регламентирана допустимата максимална продължителност между огледите, което означава, че с вътрешните правила може да бъде предвиден и по-кратък интервал за извършването на такива. В случая с т.8 от Книгата за поддръжка е предвидено инспектиране „принципно два пъти годишно“. Видно е, че нито Наредбата, нито вътрешните правила ограничават извършването на оглед до веднъж на шест месеца, а в конкретния случай местонахождението на трафопоста в непосредствена близост до училище е налагало повишен контрол над съоръжението, свързан и с по-кратък времеви интервал, в който да бъде проверявана неговата изправност, включително обезопасяването му не само с предупредителни табели, но и чрез ограничаване на достъпа до него посредством заключване на вратата. Пропуските на служителите на ответното дружество да предвидят правила за регулярни огледи и да осъществяват такива са довели до положение, според което вследствие взломяване на вратата на трафопоста той масово и дни наред преди инцидента е бил използван за тоалетна от работничките, поддържащи чистотата в района, в

каквато насока са показанията на св.Ш., по какъвто повод е настъпила и смъртта на Т.И.. Обстоятелството, че образуваното в тази връзка ДП №04-1201/2010г. по описа на IV РУП-Б., водено срещу неизвестен извършител за престъпления по чл.115 и чл.123 от НК, е прекратено с представеното Постановление от 27.06.2013г. на ОП-Б., на което акцентира жалбоподателят, не опровергава извода злополуката да е настъпила по причина на виновеното бездействие на служителите на ответника. Освен, че то няма задължителна сила за съда досежно мотивите за прекратяването му, не е необходимо за ангажиране на деликтната отговорност противоправното поведение да съставлява престъпление, а е достатъчно то да е в отклонение от общия принцип да не се вреди другиму. Неоснователно е поддържаното от ответника и във въззивното производство възражение за изключителна вина на пострадалата. Смъртта ѝ не би настъпила ако достъпът до трафопоста бе ограничен чрез заключване на вратата и поддържането на заключващите елементи.

Безспорно се установява от представените покана за доброволно изпълнение по изп.дело №495/2014г. на ЧСИ Н.Г. с рег.№802 и район на действие Окръжен съд-Б., Разпореждане от 18.05.2017г. за приключване на изпълнителното дело поради напълно издължаване, удостоверение изх. №12103/22.04.2021г. и преводно нареждане от 27.11.2015г., че ищцовите дружества са заплатили процесната сума, включваща общо 100000лв. /по 50000лв. за всеки от двамата наследници на починалата/ като обезщетения за неимуществени вреди, както и такси и разноски по съдебното и изпълнителното производства. Неоснователно е своевременно заявеното от ответника и поддържано във въззивното производство възражение досежно размера на така изплатеното обезщетение като завишен и несъобразен с разпоредбата на чл.51,ал.2 от ЗЗД. Същият отговаря на характера и интензитета на търпените душевни и емоционални болки и страдания от загубата на родител от малолетни към този момент деца, която бележи целият им по-нататъшен живот, и на съпричиняването от страна на починалата при злополуката, която, независимо, че не е била грамотна, според св.Ш., и не е могла да разчете поставената при огледа от 23.07.2010г. предупредителна табела, е била наясно, че съоръжението, с оглед неговото местоположение и външни белези, а и виждайки оборудването в него при влизането си, не представлява тоалетна, а трансформатор на електрическа енергия, влизайки в

който енергиен обект с повишен риск за здравето и живота, в равна степен е допринесла за настъпване на вредоносния резултат.

Противно на застъпването от жалбоподателя във връзка със своевременно наведеното от него с отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност, такава е започнала да тече не от датата на злополуката, а от датата на плащането като пораждащ регресното право факт, с осъществяването на който вземането е станало изискуемо, от която – 27.11.2015г. досежно таксата от 4005лв. и 18.05.2017г., когато изпълнителното производство е приключено поради цялостно плащане, за главницата и разноските, до датата на подаване на исковата молба по пощата на 27.02.2020г., петгодишната давност по чл.110 от ЗЗД не е изтекла.

Обсъденото обосновава извода за неоснователност на въззивната жалба и потвърждаване на първоинстанционното решение в атакуваните му с нея осъдителни части като правилно.

С оглед на този изход по спора и във връзка с изричната претенция на въззиваемата страна „Н.Ч.“ЕООД за присъждане на разноси за въззивното производство по представен списък, съдът констатира, че такива от него са заплатени за адвокатско възнаграждение за въззивното производство в размер на 6000лв. по представен договор за правна защита и съдействие от 29.09.2021г., приложен на л.37 по в.т.дело №166/2021г. на Апелативен съд-Б.. С жалбата е заявено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по смисъла на чл.75,ал.5 от ГПК. Същото е неоснователно, тъй като заплатеното възнаграждение не надвишава минимума по Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, включително в редакцията, действала преди последното изменение /ДВ,бр.88 от 04.11.2022г./ към датата на сключване на договора за правна защита и плащането по него, съгласно чл.7,ал.2, т.4 и т.5 във връзка с чл.2,ал.5 от Наредбата. При това положение разноските следва да се присъдят в пълен размер.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №781 от 12.06.2023г., постановено по

гр.дело №261/2023г. по описа на Окръжен съд-П., В ЧАСТТА, с която „Е. Ю.“ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.П., п.к....., район Ц., ул.“Х.Г.Д.“№37, е осъдено да заплати на „Н.Ч.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.А, ет.3, и „Т.С.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.1, ет.3, двете дружества като съдружници в К. „Т.Б.“ДЗЗД, Булстат ..., със седалище и адрес на управление: Б., пощенски код ..., гр.Б., Промислена зона юг-запад, сумата от 155358,92лв., представляваща платено от ищците обезщетение и разноски във връзка със смъртта на Т.А.И., настъпила в резултат на трудова злополука, ведно със законната лихва върху главницата от 100000лв., считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 28.02.2020г., до окончателното плащане; В ЧАСТТА, с която „Е. Ю.“ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.П., п.к....., район Ц., ул.“Х.Г.Д.“№37, е осъдено да заплати на „Н.Ч.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.А, ет.3, и „Т.С.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.1, ет.3, двете дружества като съдружници в К. „Т.Б.“ДЗЗД, Булстат ..., със седалище и адрес на управление: Б., пощенски код ..., гр.Б., Промислена зона юг-запад, сумата от 28250лв., представляваща законна лихва върху главницата от 100000лв. за периода от 18.05.2017г. до 28.02.2020г.; В ЧАСТТА, с която „Е. Ю.“ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.П., п.к....., район Ц., ул.“Х.Г.Д.“№37, е осъдено да заплати на „Н.Ч.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.А, ет.3, сумата от 13489,91лв., представляваща разноски в производството за държавна такса и адвокатско възнаграждение; И В ЧАСТТА, с която „Е. Ю.“ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.П., п.к....., район Ц., ул.“Х.Г.Д.“№37, е осъдено да заплати на „Т.С.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“, комплекс „Е.С.“№111, бл.А, ет.3, сумата от 5515лв., представляваща платени разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „Е. Ю.“ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.П., п.к....., район Ц., ул.“Х.Г.Д.“№37, да заплати на „Н.Ч.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район Т., бул.“Б.“,

комплекс „Е.С.“№111, бл.А, ет.3, сумата от 6000лв. /шест хиляди лева/, представляваща разноски за въззивното производство.

Решението е постановено при участието на „З.к.У.“АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С., п.к....., район В., бул.“Т.А.“№18, като трето лице-помагач на жалбоподателя.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____